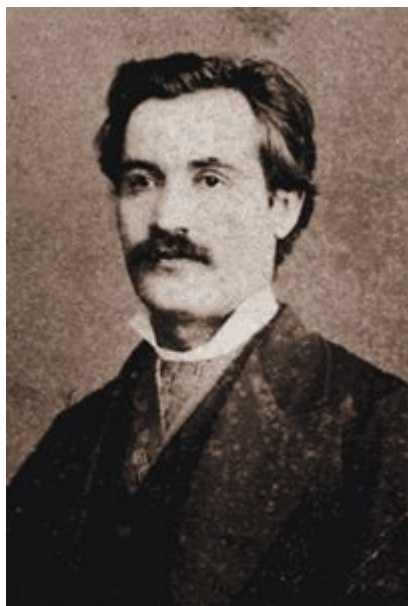

[„...VOINȚEI POZITIVE...”] – de Mihai Eminescu

2264

voinței pozitive quot capita, tot sensus. Germanii n-au voit amestecul Franței în politica lor internă, știu ei însă ce vor? Nici un parlament nu-i atât de împărțit în partide și nuanțe de partide ca cel german. Exemplele le-am putea continua in infinitum, pentru a dovedi că omul și poporul știe totdeauna ceea ce nu vrea; pe când formularea voinței pozitive e cu mult mai grea, încât trebuie o organizație, care s-o păzească de influințarea prin iluzii și neadevăruri.

Tot astfel e și cu cestiunea ce-am propus a se pune dobrogenilor. Vor sau nu vor unirea cu România? Dacă nu vor, ce ne pasă nouă de diferitele forme ale voinței lor pozitive; aceasta din urmă va atârna de la gradul lor de cultură, de la cunoașterea intereselor lor, de la împrejurări. Răspunsul negativ ar fi însă o deplină expresie a Suveranității lor. De aceea dar repetăm că voința dobrogenilor este consultabilă, oricare ar fi gradul lor de cultură, oricare tendințele. Aceasta este atât de adevărat încât exemplele voinței negative

ale popoarelor împlu și astăzi istoria contemporană cu pagine sângeroase. Mohametanii din Bosnia nu vor unirea cu Austria și o dovedesc aceasta, cei din munții Rodop n-o voiesc cu Bulgaria și o dovedesc asemenea, deși nici bosniacii, nici pomacii nu pot fi citați ca modele de cultură.

DIN MANUSCRISE

MIHAI EMINESCU

OPERA POLITICA

1 noiembrie 1877 – 15 februarie 1880

TIMPUL

EDIȚIE CRITICĂ ÎNTEMEIATĂ DE P E R P E S S I C I U S

EDIȚIE CRITICĂ ÎNGRIJITĂ DE MUZEUL LITERATURII ROMÂNE

Coordonator DIMITRIE VATAMANIUC

Editura Academiei RSR, 1980

Vol X

Mihai-Eminescu.Ro